
Míra podivnosti: časopis Ink

Míra podivnosti: časopis Ink

Marek, Martin, Sára, Tereza a Jakub. Studují žurnalistiku, scenáristiku, dramaturgii a matfyz. Spojuje je záliba v psaní. Píší hodně, rádi, hezky nebo smutně, hořce i vesele a hlavně s chutí. Jsou úplně jiní, ale taky trochu stejní, a tak někdy píší spolu. Seznamte se s redakcí časopisu Ink.

Sára: Píšu asi od deseti a od té doby se snažím stále zlepšovat. V poslední době mám krizi, bojím se, že moje práce není dost dobrá.

Tereza: Jednoduše máš nízkou míru podivnosti.

Sára: Jenže to nikdo neví, co to je. Soustředím se teď na příběhy o kláštřích, jeptiškách a démonech po první světové.

Martin: To má přece dobrou míru podivnosti!

Sára: A ty víš, v čem míra podivnosti vězí? Můžeš mi to vysvětlit?

Martin: Ne. Musí to být dobře divný, ale ne nesmyslný.

Tvůrčí proces není žádná brnkačka, ale tvrdá práce. Často to není ani zábava, text se musí vysedět – to zná každý, kdo napsal alespoň bakalářku. Redakce časopisu Ink se na tom shodla jednomyslně. „Nechci to nikomu vymlouvat, asi

existují lidé, které najednou něco osvítlí a napíší celovečerník nebo knihu. Z naší praxe ale víme, že to tak nefunguje," popisuje tvůrčí proces Tereza Dosek, jedna z redaktorek časopisu.

Ink je projekt studentů a studentek Univerzity Karlovy a Filmové akademie múzických umění. Od svého založení před dvěma lety prochází neustálým vývojem. Jeho cílem je přimět mladé autory vytáhnout své texty ze šuplíku a jít s kůží na trh. Hlavní platformou k uveřejňování tvorby je [web](#) časopisu, mladému kolektivu se však již podařilo vydat i jedno číslo tištěné.

Jeho vydání se pro existenci časopisu stalo zlomovým. „Přišla jsem na první autorské čtení a později ještě na akci Milostný dopis diktátorovi. Projekt se mi zalíbil, a tak jsem se připojila," popisuje své začátky v Inku Sára Zeithammerová. O projektu řekla své kamarádce Tereze a Ink se rozšířil hned o dvě redaktorky.

Díky prvnímu vydání sborníku získala redakce také Jakuba Kurnase z Matematicko-fyzikální fakulty UK. „Psaní a matfyz nejdou vůbec dohromady, není tady vůbec žádný průnik," nezapírá svůj matematický původ Jakub. „Škola mi ale pomáhá tříbit si myšlenky, což je pro psaní velmi prospěšné," dodává.

Redakce momentálně pracuje na přípravě čísla dalšího, to by se od posledního mělo lišit. „Naše první číslo vyšlo v červnu, od té doby dáváme dohromady nové texty a finanční prostředky. Chceme pozvednout kvalitu obsahu i vzhled a provedení, což je nákladné, takže jsme zatím přešli do on-line verze," vysvětluje Marek Cieslar, duchovní otec časopisu. „Myšlenka na založení časopisu tvůrčího psaní ve mně zrála delší dobu. Nápadem jsem se poprvé začal zabývat, když jsem studoval na Filozofické fakultě UK. Nesehnal jsem tam ale dost podobně smýšlejících lidí. Přešel jsem kvůli tomu na žurnalistiku, věděl jsem, že realizovat podobné projekty na Fakultě sociálních věd UK bude o něco jednodušší. Nemýlil jsem se," doplňuje Marek.

Jedním z lákadel časopisu je koncept autorského čtení, který redakce pořádá každé tři měsíce v kavárně Na Hollaru. Autoři nemusejí předčítat jen texty uveřejněné v Inku, ale mohou představit i vlastní projekty. „Píšu knihu, chybí mi už jen pětadvacet tisíc slov. Spočítal jsem si, že klasická díla jako Nebe pod Berlínem nebo Jeden den Ivana Děnisoviče mají něco kolem osmatřiceti tisíc slov. Myslím, že pro krátkou knihu, která má spád, je to ideální délka," prozrazuje Martin Brys.

Zájemci o spolupráci mohou ze svých šuplíků tahat dle libosti. „Neodmítáme žádné žánry, neomezujeme se jen na vysokoškoláky. Rádi bychom časopis rozšířili také o publicistickou a vizuální část," zve autory ke spolupráci Marek. „Nabízíme také možnost konstruktivní kritiky. Nad každým textem sedíme a musíme se na něm shodnout. Chceme si s autory o jejich díle povídat, ne jen přijímat a odmítat," uzavírá Tereza.